

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D. v právní věci

žalobkyně: **O. S.**
nar. X., státní příslušnost X.
t.č. pobytem X.

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 1. 2021, č. j. OAM-814/ZA-ZA11-D02-2020,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se včas podanou žalobou domáhala přezkoumání a zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný rozhodl o nepřípustnosti žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), protože žalovaný řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Současně žalovaný rozhodl, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Dublinské nařízení“), je Polská republika.

II. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobkyně v podané žalobě namítala, že napadeným rozhodnutím došlo k porušení jejích práv, protože toto rozhodnutí napadá správní žalobou v celém rozsahu výroku. Žalovaný porušil čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení ve spojení s § 10a odst. 1 písm. b) a § 25 písm. i) zákona o azylu, neboť nebyl dán důvod v případě žalobkyně k zastavení řízení pro nepřípustnost její žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
3. Žalobkyně odmítla své předání do Polské republiky. Žalovaný nedostatečně posoudil otázku, zda v Polsku nedochází k systémovým nedostatkům, které by ji vystavily zacházení odporujícímu čl. 4 Listiny základních práv EU, neboť si k této otázce nezajistil dostatečné množství relevantních podkladů pro vydání rozhodnutí.
4. S ohledem na výše uvedené žalobkyně soudu navrhla, aby zrušil napadené rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný v písemném vyjádření uvedl, že se v napadeném rozhodnutí dostatečně zabýval otázkou, kdo je příslušný k posouzení žádosti žalobkyně ve věci udělení mezinárodní ochrany. K hodnocení kritérií k určení příslušného členského státu EU pro posouzení předmětné žádosti žalobkyně přistoupil žalovaný v souladu s čl. 7 Dublinského nařízení. Žalobkyně vycestovala dne 3. 3. 2020 do Polska na základě polského víza a po 2 měsících odcestovala do ČR, kde spolu se svým druhem požádala o udělení mezinárodní ochrany. Jako důvod uvedla, že se nemá kam na Ukrajinu vrátit. V době podání žádosti o mezinárodní ochranu dne 23. 11. 2020 byla držitelkou víza vydaného Polskou republikou s platností od 3. 3. 2020 do 23. 11. 2020 s možností více vstupů. Zde bylo třeba aplikovat čl. 12 Dublinského nařízení, z něhož vyplývá, že pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil. Proto žalovaný dne 30. 11. 2020 požádal Polsko o převzetí příslušnosti k posouzení předmětné žádosti. Polská republika oznámila dne 9. 12. 2020, že tuto příslušnost uznává.
6. Žalovaný se též zabýval skutečnostmi, zda v případě Polska existují závažné důvody se domnívat, že zde dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů. Přitom vycházel zejména z Informace OAMP Polsko ze dne 10.

8. 2020. Čerpané informace k situaci žadatelů v případě jejich přemístění do Polska byly detailně popsány na str. 4 napadeného rozhodnutí. Navíc žalobkyně nevyjádřila žádné konkrétní námitky proti azylovému systému v Polsku a ani žalovaný nenašel žádné důvody pro aplikaci čl. 17 Dublinského o nařízení. Žalobkyně uvedla, že je zdravá, netrpí žádnými potížemi a dne 1. 12. 2020 při pohovoru vypověděla, že pro své nepřemístění zpět do Polska nemá žádné důvody, jen to, že se k nim v Polsku nechovali hezky a nezaplatili jim za odvedenou práci. Podle přesvědčení žalovaného žalobkyni nehrozí v Polsku nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení o mezinárodní ochraně a k zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu. Ze strany evropských institucí nebylo vydáno žádné stanovisko, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Polsku. Žádné takové stanovisko nepožadovalo, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Polska. Polsko je členem EU, státní moc zde dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopno zajistit naplňování těchto práv i ze strany nestátních subjektů. Polsko dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právnickým osobám, které dohlíží na dodržování těchto práv. Přemístění žalobkyně bude v souvislosti s epidemií Covid-19 realizováno v okamžiku, kdy to bude z hlediska aktuální epidemiologické situace možné, a jakmile oba státy vysloví souhlas s přemístěním.

7. S ohledem na výše uvedené žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Posouzení věci krajským soudem

8. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v souladu s lhůtou uvedenou v § 32 odst. 6 zákona o azylu (s co nejvyšším urychlením) a v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího vydání napadeného rozhodnutí, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
9. Ze správního spisu, konkrétně z údajů poskytnutých žalobkyní a z pohovoru se žalobkyní dne 1. 12. 2020 k podané žádosti, krajský soud především zjistil, že žalobkyně je ukrajinské státní příslušnosti a dne 3. 3. 2020 vycestovala z vlasti do Polské republiky společně se svým druhem (A. V., evidenční číslo: X.), a to na základě polského víza. Zde setrvali dva měsíce, pracovali, avšak poté, co jim nezaplatili za odvedenou práci, odcestovali do ČR a zde požádali o udělení mezinárodní ochrany. K důvodům podané žádosti žalobkyně uvedla, že se nemá kam na Ukrajinu vrátit, a od bratra, který na Ukrajině žije a moc pije alkohol, si již zažila násilí vůči své osobě. Polské vízum si vyřídila přes zprostředkovatele, který jim sehnal práci v Polsku, avšak poté, co jim nezaplatili za odvedenou práci, jim zůstaly již pouze peníze na cestu do ČR, kde žije bratr druhá žalobkyně. Ten jim slíbil pomoc s penězi a ubytováním. V ČR žalobkyně nemá příbuzné. Důvod pro přemístění zpět do Polska žalobkyně nemá, pouze to, že se k nim tam nechovali hezky.
10. V době podání žádosti o mezinárodní ochranu (23. 11. 2020) byla žalobkyně dle obsahu jejího cestovního dokladu držitelkou víza č. X vydaného Polskou republikou dne 25. 2. 2020 s platností ode dne 3. 3. 2020 do 23. 11. 2020, s počtem 266 dnů pobytu a možností

více vstupů. Totožnost a státní příslušnost žalobkyně byla ověřena dle jejího cestovního dokladu Ukrajiny č. X., platného do dne 31. 7. 2027.

11. I přes spíše obecně formulované žalobní body, soud žalobu z procesní opatrnosti neodmítl, nýbrž na jejím podkladě přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v plném rozsahu, především z hlediska jeho zákonnosti. Takovým postupem nemohla být žalobkyně zkrácena na svých právech, mohlo jí být přiznáno jen více práv. Podle žalobkyně spočívala nesprávnost napadeného rozhodnutí především v tom, že nebyl v jejím případě dán důvod k zastavení řízení pro nepřipustnost žádosti o udělení mezinárodní ochrany, pročez došlo k porušení čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení ve spojení s § 10a odst. 1 písm. b) a § 25 písm. i) zákona o azylu. Žalobkyně také odmítla své předání do Polské republiky. Současně namítla, že žalovaný nedostatečně posoudil otázku, zda v Polsku nedochází k systémovým nedostatkům, které by ji vystavily zacházení odporujícímu čl. 4 Listiny základních práv EU, když si k této otázce nezajistil pro vydání rozhodnutí dostatečné množství relevantních podkladů. Žalobkyně sice neupřesnila důvody pro údajné porušení čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení ve spojení s § 10a odst. 1 písm. b) a § 25 písm. i) zákona o azylu, kdy nemělo být na místě podle žalobkyně zastavení řízení pro nepřipustnost její žádosti, a ani neupřesnila důvody odmítnutí svého předání do Polska, a také neupřesnila tvrzenou nedostatečnost posouzení situace v Polsku a údajných systémových nedostatků, včetně nezajištění dostatečného množství relevantních podkladů, nicméně soud přezkoumal napadené rozhodnutí i z hlediska takto obecně uplatněných vad.
12. Žalovaný správní orgán postupoval ve správním řízení plně v souladu s Dublinským nařízením. Podle čl. 3 odst. 1 Dublinského nařízení žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. Dublinského nařízení. Pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána (čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení).
13. Žalovaný tedy nejdříve zkoumal, zda je vůbec ve smyslu uvedeného Dublinského nařízení dána příslušnost ČR k posouzení žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany. V souladu s čl. 7 Dublinského nařízení přistoupil k hodnocení kritérií k určení příslušného členského státu pro posouzení předmětné žádosti. Podle čl. 7 odst. 1 Dublinského nařízení se kritéria pro určení příslušného členského státu uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena.
14. Čl. 8 Dublinského nařízení nelze v případě žalobkyně aplikovat, neboť žalobkyně je coby žadatelka o udělení mezinárodní ochrany osobou zletilou. V případě žalobkyně není aplikovatelné ani kritérium uvedené v čl. 9 Dublinského nařízení, protože jak vyplývá z žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu, na území členských států nepobývají žádní členové její rodiny požívající mezinárodní ochranu. V případě žalobkyně není aplikovatelné ani kritérium uvedené v čl. 10 Dublinského nařízení, neboť ze samotné žádosti žalobkyně vyplývá, že na území členských států EU nepobývají žádní členové rodiny žalobkyně, kteří by na území členského státu byli oprávněni pobývat jako žadatelé o mezinárodní ochranu, a o jejichž žádostech dosud nebylo přijato první rozhodnutí ve věci samé. Obdobně není v případě žalobkyně aplikovatelné ani kritérium uvedené v čl. 11 Dublinského nařízení, neboť z podané žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně vyplývá,

že na území členských států EU nepobývají žádní její rodinní příslušníci nebo svobodní zletilí sourozenci.

15. Podle čl. 12 odst. 1 Dublinského nařízení platí, že pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal. Podle čl. 12 odst. 2 Dublinského nařízení platí, že pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil. Podle čl. 12 odst. 4 Dublinského nařízení platí, že je-li žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci, a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odst. 1 a 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států.
16. V případě žalobkyně byly rozhodné údaje uvedené v jejím cestovním dokladu. Z něj bylo zjištěno, že žalobkyně byla dne 23. 11. 2020, kdy podala žádost o mezinárodní ochranu na území ČR, držitelkou platného víza č. X vydaného Polskou republikou v Lucku dne 25. 2. 2020 s platností ode dne 3. 3. 2020 do dne 23. 11. 2020, s počtem 266 dnů pobytu a s možností více vstupů. Vzhledem k těmto zjištěným údajům bylo nezbytné v případě žalobkyně aplikovat kritérium uvedené v čl. 12 odst. 2 a 4 Dublinského nařízení. Jakmile ze shora provedené citace čl. 12 Dublinského nařízení, podle tohoto článku platí, že pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil. V těchto intencích též postupoval žalovaný. Požádal dne 30. 11. 2020 Polskou republiku o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu. Polská republika mu pak oznámila dne 9. 12. 2020, že tuto příslušnost uznává.
17. S ohledem na shora uvedené tedy nemohlo v dané věci dojít k porušení čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení, neboť naopak v případě žalobkyně byl ve smyslu čl. 3 odst. 1 Dublinského nařízení jednoznačně zjištěn příslušný stát podle kritérií stanovených v kapitole III Dublinského nařízení, jenž jako jediný členský stát je odpovědný žádost žalobkyně posoudit. Na základě platného víza žalobkyně uděleného jí Polskou republikou, byl zjištěn také příslušný stát k posouzení její žádosti o mezinárodní ochranu, kterým je právě Polská republika. Z tohoto důvodu také nemohlo dojít k porušení § 10a odst. 1 písm. b) ve spojení s § 25 písm. i) zákona o azylu, neboť právě podle těchto ustanovení je žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná (na území ČR), je-li k posuzování její žádosti příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem EU, v tomto případě Polská republika. Z uvedeného je zřejmé, že žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany bude teprve meritorně posuzována, a to příslušným státem EU dle kritérií uvedených v Dublinském nařízení, tedy Polskou republikou. Nedochozí tedy k tomu, že žádost žalobkyně nebude jakkoliv vyslyšena a řádně projednána.
18. Pro úplnost soud připomíná ještě čl. 17 a 18 Dublinského nařízení. Podle čl. 17 Dublinského nařízení se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost žadatele o mezinárodní ochranu, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. Podstatou tohoto článku jsou především humanitární důvody pro sloučení rodiny či kulturní důvody. Žalobkyně nemá na území ČR žádné rodinné vazby ve smyslu nukleární rodiny. Současně bylo třeba vzít v úvahu i to, že žalobkyně sama nevyjádřila žádné

konkrétní námitky proti azylovému systému v Polsku nebo vůči Polské republice samotné. Polské oprávnění si vyřídila ze své vůle pro jeho snadnost a rychlost. Nebyly tedy dány důvody pro eventuální aplikaci čl. 17 Dublinského nařízení.

19. Podle čl. 18 Dublinského nařízení je členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podle tohoto nařízení povinen převzít žadatele o mezinárodní ochranu, pokud tento žadatel podal žádost v jiném členském státě, a dokončit posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Na základě shora zjištěných skutečností je tedy Polská republika povinna převzít žalobkyni coby žadatelku o mezinárodní ochranu na své území a posoudit její žádost o udělení mezinárodní ochrany.
20. Žalovaný se dále zabýval skutečností, zda v případě Polské republiky existují závažné důvody se domnívat, že zde dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. V uvedené souvislosti žalovaný vycházel především z dokumentu Informace OAMP Polsko, Azylový systém: Řízení o mezinárodní ochraně, pobytová střediska a dublinský systém ze dne 10. 8. 2020.
21. Z posledně citovaného dokumentu vyplývá, že právním základem řízení o udělení mezinárodní ochrany v Polské republice je zejména zákon o udělení ochrany cizincům na území Polské republiky ze dne 13. 6. 2003 a zákon o cizincích ze dne 12. 12. 2013. Žádost o mezinárodní ochranu se podává na území Polské republiky, na hranicích nebo v detenčním centru vždy pohraniční stráž, která žádost postoupí Ředitelství Cizineckého Úřadu. To je odpovědné za celé řízení o žádosti v I. stupni. Ředitelství rovněž posuzuje, zda je za žádost o mezinárodní ochranu v daném případě odpovědný jiný členský stát ve smyslu Dublinského nařízení. Za tímto účelem je rovněž s žadatelem prováděn osobní pohovor, který je veden v mateřském jazyce, či v jazyce, o němž žadatel prohlásí, že mu rozumí. Pohovor je prováděn s přihlédnutím k zdravotnímu stavu žadatele, pohlaví či s ohledem na to, zda dotčená osoba nepatří do některé ze skupin zranitelných osob. Ředitelství cizineckého úřadu na svých stránkách rovněž informuje žadatele o seznamu nevládních organizací. Žadatelé o mezinárodní ochranu se registrují v jednom ze dvou přijímacích středisek, ve kterých mají nárok na sociální a materiální podporu, lékařskou péči a školní vzdělávání. V Polské republice je dále 8 pobytových středisek, která jsou provozována státem či smluvními partnery. Žadatel může být zajištěn v detenčním středisku, přičemž doba zajištění může trvat maximálně 6 měsíců. Kromě detence lze využít alternativní opatření, např. kauce. Žadatel o udělení mezinárodní ochrany má právo se odvolat ve lhůtě 14 dnů od doručení rozhodnutí o mezinárodní ochraně či v zákonem stanovených případech u tzv. zkráceného řízení ve lhůtě 7 dní. O odvolání rozhoduje Uprchlická rada ve tříčlenné komisi, která musí vydat rozhodnutí o odvolání do 30 dnů. Odvolání má odkladný účinek. Dále je možné podat žalobu proti rozhodnutí Uprchlické rady ke krajskému soudu a dále mimořádný opravný prostředek k Nejvyššímu správnímu soudu.
22. V případech, kdy je osoba vrácena do Polské republiky v rámci postupu podle Dublinského nařízení, podává žádost o mezinárodní ochranu či žádost o znovu zahájení řízení o mezinárodní ochraně. Není známa žádná informace, podle níž by osoby navracující se v rámci Dublinského řízení čelily znevýhodnění. Průběh řízení je totožný

jako u žadatelů, kteří dobrovolně přicestují do Polské republiky a podají žádost o mezinárodní ochranu.

23. Výše uvedené hodnocení provedl rovněž žalovaný v napadeném rozhodnutí (strana 4 napadeného rozhodnutí), přičemž zjistil, že v případě Polské republiky neexistují žádné závažné důvody se domnívat, že zde dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů o azyl. Tomuto závěru krajský soud přisvědčil, když uvedené jednoznačně vyplývá i z podkladového dokumentu Informace OAMP Polsko ze dne 10. 8. 2020. V úvahu bylo vzato také to, že žalobkyně v žalobě (ale i ve správním řízení) nevyjádřila žádné konkrétní námitky proti azylovému systému v Polské republice, a tak žalovaný nenašel řádné důvody pro eventuální aplikaci čl. 17 Dublinského nařízení. Žalobkyně také uvedla, že je zcela zdravá a netrpí žádnými vážnými psychickými ani fyzickými obtížemi. Při provedení pohovoru k žádosti dne 1. 12. 2020 žalobkyně do protokolu sdělila, že pro své nepřemístění zpět do Polské republiky nemá žádné vážné důvody. V Polsku se k ní a jejímu druhu nechovali hezky, neboť jim za odvedenou práci nezaplatili.
24. Žalobkyně sice odmítá své předání do Polské republiky, avšak toto odmítnutí svého předání nijak nevysvětlila či neupřesnila. Za této situace tedy nebyl zjištěn žádný relevantní důvod, který by bránil přemístění žalobkyně do Polské republiky. Právní předpisy platí pro každého.
25. K případné námitce systémových nedostatků v Polsku, krajský soud ve shodě s žalovaným uvádí, že na úrovni EU, ať již jejich jednotlivých výkonných orgánů či Evropského soudního dvora, ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku, nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy EU nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Polské republice, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv EU. Rovněž Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, jako nejvyšší orgán odpovědný za dohled nad dodržováním a naplňováním Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a Newyorského protokolu z roku 1967, nevydal žádné stanovisko, požadující, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Polské republiky, jak to učinil např. zcela jednoznačně v minulosti v případě Řecka. Polská republika je členem EU, státní moc zde dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopná zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. Polská republika ratifikovala a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad dodržováním těchto práv. Polská republika je považována za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, nýbrž i ostatními státy EU. Také skutečnost, že v Polské republice ročně požádají o udělení mezinárodní ochrany tisíce uprchlíků, svědčí o neexistenci obav uprchlíků z tamního azylového systému. Ve shodě s žalovaným má krajský soud za to, že ani žalobkyni nehrozí v Polské republice nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci její žádosti o mezinárodní ochranu a zajištění podmínek jejího přijetí coby žadatelky o mezinárodní ochranu.
26. Žalovaný požádal dne 30. 11. 2020 Polskou republiku o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu, kterou žalobkyně podala v ČR. Dne 9. 12. 2020

obdržel žalovaný informaci, že Polská republika uznala svou příslušnost k posouzení této žádosti žalobkyně.

27. Přemístění žalobkyně bude realizováno v souvislosti s epidemií Covid-19 v okamžiku, kdy to bude z hlediska aktuální epidemiologické situace možné, a jakmile oba státy vysloví s přemístěním souhlas. V tomto smyslu vede žalovaný s ostatními členskými státy dialog a sleduje aktuální hygienická opatření. Samotné přemístění žalobkyně bude provedeno za splnění platných hygienických opatření.
28. Judikatura Nejvyššího správního soudu se opakovaně zabývala situací v Polsku v souvislosti s přípustností přemístění žadatelů o mezinárodní ochranu (k tomu srov. rozhodnutí ze dne 25. 5. 2017, č. j. 7 Azs 38/2017-73, ze dne 26. 5. 2016, č. j. 2 Azs 113/2016-26, ze dne 22. 3. 2016, č. j. 9 Azs 27/2016-37). Např. v usnesení ze dne 6. 9. 2016, č. j. 4 Azs 174/2016-24, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „Polská republika je bezpečnou zemí, která neporušuje základní lidská práva a dbá na jejich dodržování. Žádné informace ani skutečnosti ani nenasvědčují tomu, že by v Polské republice docházelo k nelidskému či ponižujícímu zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Není znám žádný případ zavlečení žadatele o azyl z Polské republiky na Ukrajinu. Posouzení žádosti stěžovatelky v Polské republice proto nevede k vážné obavě podle čl. 3 odst. 2 věty druhé Nařízení Dublin III. Přísnější přístup totiž sám o sobě ještě neznačí, že žádosti o mezinárodní ochranu nejsou dostatečně individuálně posuzovány. Za situace, kdy instituce působící v oblasti práv uprchlíků, resp. žadatelů o mezinárodní ochranu, mají dostatečné možnosti k tomu, aby stav v jednotlivých zemích monitorovaly, lze oprávněně očekávat, že by na existující vážné nedostatky upozornily. Řeč přitom není jen o soudních institucích, tedy o Evropském soudu pro lidská práva a Soudním dvoru Evropské unie, jejichž rozhodnutí logicky přicházejí s určitým časovým odstupem, ale především o Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, případně o Evropském podpůrném úřadu pro otázky azylu a dalších organizacích, ať už vládních či nevládních. Pokud žádná z těchto institucí nevydala prohlášení o systematických nedostatecích polského azylového řízení nebo tamních přijímacích podmínek, nelze k takovému závěru dospět pouze na základě informací, že v Polsku je mezinárodní ochrana přiznávána v menším procentu případů než v některých jiných členských státech.“
29. Krajský soud k věci uvádí, že napadené rozhodnutí netrpí nezákonností a je věcně správné. Žalobkyni uplatněné obecné námitky nezpochybnily závěry žalovaného. Žalobkyně sice zřejmě nechce do Polské republiky, avšak v průběhu správního řízení i soudního řízení nevyjádřila žádné konkrétní námitky proti azylovému systému v Polské republice. Žalobkyně nevyjádřila žádné potíže, které by v průběhu svého předchozího života měla s polskými správními orgány.
30. Napadené rozhodnutí bylo ve vztahu k případu žalobkyně dostatečně odůvodněno, žalovaný zjistil dostatečně skutkový stav, přitom vycházel z podkladů, s nimiž se měla žalobkyně možnost seznámit, vyjádřit se k nim, případně navrhnout jejich doplnění. Doplnění těchto podkladů žalobkyně nenavrhovala. Žalovaný se dostatečně zabýval možnými systematickými nedostatky v Polské republice a přezkoumatelným způsobem objasnil, proč jejich existenci neshledal. Žalovaný postupoval plně v souladu s Dublinským nařízením. V případě žalobkyně byl zcela po právu aplikován čl. 12 Dublinského nařízení s tím, že k posouzení žádosti žalobkyně je příslušná Polská republika. Proto také Polská

republika uznala svou příslušnost k posouzení žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu. Ve smyslu čl. 18 Dublinského nařízení je Polská republika povinna převzít žalobkyni na své území a posoudit její žádost o udělení mezinárodní ochrany.

31. Ze shora uvedených důvodů se krajský soud ztotožnil s postupem žalovaného i s jeho závěry a v uvedené věci byl zcela po právu učiněn závěr o nepřipustnosti žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany podané na území ČR ve smyslu § 10a písm. b) zákona o azylu, protože k posouzení této žádosti je příslušný jiný členský stát v EU. Je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany shledána nepřipustnou, správní řízení o této žádosti se v souladu s § 25 písm. i) zákona o azylu zastaví, což v této věci žalovaný správně učinil. Ačkoliv je řízení o žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany v jednom členském státě zastaveno (bylo třeba jej formálně ukončit), nejde o rozhodnutí věcné, neboť případné právo žalobkyně na azyl bude dále posuzováno před orgány jiného (příslušného) státu.

V. Závěr a náklady řízení

32. Soud neshledal uplatněné žalobní body důvodnými a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
33. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení (výrok II. tohoto rozsudku). Ve věci úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti (ostatně jejich přiznání ani nepožadoval), proto mu nebyla jejich náhrada přiznána (výrok III. tohoto rozsudku).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. března 2021

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. Z.